

และในภาษาเขมร บาลีสันสกฤต ยังได้นำไปสร้างคำใหม่ขึ้นเช่น

คำแผลง เป็นการสร้างคำจากภาษาเขมร โดยการเปลี่ยนแปลงตัวอักษร ให้มีรูปร่างลักษณะต่างจากคำเดิม แต่ยังคงรักษาความหมายเดิม หรือเค้าความหมายเดิมเอาไว้ให้พอสังเกตได้ เช่น

ตำรวจ แผลงมาจากคำว่า **ตรวจ** โดยการเติม **อ** ลงหน้าคำแผลงใหม่ และคงรูปอิสระเดิมไว้ในพยางค์หลัง

บังเกิด แผลงมาจากคำว่า **เกิด** ด้วยการเติม **บ** (บ็อม) ลงหน้าคำแผลงใหม่ ไทยนำมาออกเสียง **บัง** เป็น **บังเกิด**

ตัวอย่าง คำแผลงที่ใช้ในภาษาไทย

กำเนิด สำเร็จ อำนวย สำเนียง ชำนาญ

บ่าบัด บันดาล บังเหียน กระจอก กระจาน

คำสมาส คือการนำคำบาลีสันสกฤตตั้งแต่ ๒ คำขึ้นไป มาประกอบกันแล้วเกิดเป็นคำใหม่ขึ้นคล้ายกับวิธีการประสมคำของภาษาไทย แต่จะมีข้อแตกต่างกันที่การเรียงคำในภาษาบาลีสันสกฤต จะเรียงคำโดยนำเอาคำขยายไว้ข้างหน้า เช่น

มหา + บุรุษ = มหาบุรุษ แปลว่า บุรุษผู้ยิ่งใหญ่ คำว่ามหาแปลว่าเป็นใหญ่ ยิ่งใหญ่ ซึ่งจะอยู่หน้าคำว่า บุรุษ

ธน + บัตร์ = ธนบัตร์ แปลว่า บัตร์แทนเงิน คำว่า ธน แปลว่า เงิน เป็นคำขยาย แต่จะอยู่หน้าคำว่า บัตร์

จากตัวอย่างจะเห็นว่าการเรียงคำขยายของภาษาบาลีสันสกฤต จะแตกต่างจากภาษาไทย ซึ่งปกติการเรียงคำของภาษาไทยจะเรียงคำขยายไว้ข้างหลังคำที่ต้องการขยาย

ตัวอย่าง คำสมาสที่ใช้ในภาษาไทย

พลศึกษา	วรรณคดี	ประวัติศาสตร์	โบราณคดี	สุนทรพจน์	
อากาศยาน	วารสาร	นิตยสาร	ชนกิจ	วัฒนธรรม	วิทยาศาสตร์
เศรษฐกิจ	วิศวกร	โทรทัศน์	ประชามติ	พิธีกร	ปัญญาชน ฯลฯ

คำสนธิ คือการนำคำบาลีสันสกฤตมาเรียงติดต่อกันเชื่อมเสียงให้กลมกลืนกัน เช่น

ธน + อาคาร = ธนาคาร แปลว่า อาคารเกี่ยวกับเงิน

นย + อุบาย = นโยบาย แปลว่า หลักและวิธีปฏิบัติ ซึ่งถือเป็นแนวดำเนินการ